

He decidit ser feliç, perquè és bò per la salut - Voltaire

Crisi? Quina crisi?

La crisi ens afecta a tots i malgrat les excel·lents condicions laborals pactades amb els meus treballadors i els seus representants sindicals, alguns d'ells han pres decisions que han afectat la periodicitat del diari. A finals de setembre una de les becàries va trobar una feina "que l'omplia més", raó per la qual va abandonar la redacció. Vull dir que aquesta pèrdua tot i que momentània va ser molt sentida per tot el personal de la redacció. Afortunadament, com les ovelles tornen al ramat, la becària ha tornat a la redacció i ara amb tots els efectius de nou al peu del canó, rependrem la periodicitat que fins ara ens ha caracteritzat: publicarem cada quan volguem!

Una de les activitats que he reprès amb més ganes és el meu pols amb l'estament mèdic. He començat amb la Dra. Galan, oftalmòloga, que malgrat enlluernar-me amb llanternes i posar-me tot tipus d'impediments als ulls, no ha aconseguit que m'augmenti la graduació i per tant segueixo un empat a 3 dioptríes (sempre tant ponderada). Malgrat que tot segueix igual he decidit fer un canvi de look i he encarregat als meus estilistes que busquin les millors montures pels meus

preciosos ulls. Ja veureu les fotos, tota una fashion victim.

També preparant-me per la duresa i el sacrifici del món de la nit, continuo amb l'entrenament de peus per poder dur talons d'agulla. De moment però ho faig amb les plantilles (que són aquelles plantetes bonsais). Segueixo portant les mateixes (economicament és una sort...) tot i que les modifico lleugerament. Encara em queda molt per fer, sobretot pel que fa al pont, que de moment és pràcticament inexistent (em sembla que els talons d'agulla hauran d'esperar...).

Aquest hivern he decidit traspasar l'exportació de mocs a l'Oriol i jo m'he quedat en un discret segon plà.

L'Oriol segueix creixent. Diuen que cada dia està més guapo, però jo no ho acabo de veure. Ja té tres dents i mitja i ha descobert que pot mossegar qualsevol aliment, i li encanta. Tot i això, encara no s'ha llençat a caminar i encara puc fugir.

El CAD (Centre d'Atenció al Disminuït) ja ha emès el seu veredict sobre la meva discapacitat i oh sorpresa, ha augmentat passant del 40% al 45%. Això sí, ara ja s'han encarregat prou

d'especificar que no necessito cap tipus d'ajut per la mobilitat. O sigui que d'autobús gratuït... rès de rès. En fi, gràcies als nostres polítics per donar tant suport a les famílies.

Ja que abordem aquest tema, tot i que el següent paràgraf us sembli una còpia de l'anterior número, us prometo que és actual: Seguim amb el recurs interposat contra el Departament de Benestar i Família per haver-nos denegat els ajuts per la psicomotricitat i seguim esperant a veure si ens concedeixen la beca pel menjador del curs passat.